

ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΟΛΜΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΣΥΝΑΔΕΛΦΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΣΤΑΣΟΥ ΟΡΘΟΥ!

Είναι άλλο πράγμα να διδάσκεις στην ιστορία, το πώς απάντησαν σε διλήμματα ζωής, απλοί καθημερινοί άνθρωποι, που μετά τους έντυσαν με τις δάφνες των ηρώων, κι άλλο να πρέπει εσύ να απαντήσεις, για τη δική σου ζωή! Έρχεται όμως στη ζωή του καθένα μας, μια τέτοια στιγμή!

Στις 4 και 5 του Σεπτεμβρη οι καθηγητές στις Γενικές Συνελεύσεις αποφάσισαν απεργία διαρκείας.

Η ώρα της προσωπικής ευθύνης έχει φτάσει. Τον ύπνο μας δεν πρέπει να τον ταραζει άλλο ο φόβος και το άγχος για το πού θα βρεθούμε αύριο, αν θα είμαστε οι επόμενοι της διαθεσιμότητας-απόλυσης, αν θα πάρουμε το βαλιτσάκι μας για άλλη γη κι άλλα μέρη, αν σήμερα μπορούμε και διδάσκουμε το ένα μάθημα και αύριο όχι, αν σήμερα διδάσκουμε σε ένα σχολείο και αύριο σε δύο ή τρία, γιατί όσο αυξάνουν τους μαθητές στα τμήματα, εμείς θα πλεονάζουμε. Δεν μπορούμε να αντικρίζουμε το διπλανό συνάδελφο υπολογίζοντας μόρια και σειρά τοποθέτησης για το αν είμαι εγώ ή αυτός που φεύγει.

Πώς θα μπούμε στην τάξη, όταν ξέρουμε πως 15.000 μαθητές μας πετάχτηκαν έξω από τα σχολεία τους ή αναγκάστηκαν να αλλάξουν βίαια ειδικότητα; Όταν ξέρουμε πως χιλιάδες μαθητές θα εγκαταλείψουν, έστω κι αυτό το κουτσουρεμένο, πληγωμένο και λειψό σχολείο, για να οδηγηθούν στη μερική κατάρτιση και τη μαθητεία; Όταν ξέρουμε ότι θα σπρωχτούν σε ένα μέλλον απλήρωτης παιδικής εργασίας, εκεί όπου το μόνο τους «μορφωτικό εφόδιο» θα είναι η υποταγή στον εργοδότη και η προετοιμασία τους για να γίνουν οι σύγχρονοι δούλοι του 21^{ου} αιώνα;

Η δουλειά μας έχει βαρύ φορτίο. Όχι γιατί το αποδεικνύει η ΟΥΝΕΣΚΟ, δείχνοντας πόσες ώρες γραφείου αντιστοιχούν σε μία διδακτική ώρα, αλλά γιατί το αποδεικνύει η ίδια η ιστορία. **Η εκπαίδευση ήταν πάντα μπροστά στους αγώνες για μια καλύτερη ζωή, για ΨΩΜΙ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.**

Έχουμε χρέος να απεργήσουμε γιατί:

Τα σχολεία πρέπει να ξεκινήσουν με όλους τους συναδέλφους που βγήκαν σε διαθεσιμότητα-απόλυση, που οδηγήθηκαν με το πιστόλι στον κρόταφο στις υποχρεωτικές μετατάξεις, με τους χιλιάδες αναπληρωτές που πετάχτηκαν εκτός τάξης. Για μαζικούς διορισμούς στην εκπαίδευση. Γιατί πολλοί νέοι, αλλά και το δικό μας παιδί, μπορεί να είναι πτυχιούχος ή φοιτητής καθηγητικής σχολής και δεν θα δει ποτέ την πόρτα του σχολείου.

Οι μαθητές μας στην τεχνική εκπαίδευση πρέπει να επιστρέψουν στα θρανία τους, στις ειδικότητες που διάλεξαν. Να μην επιτρέψουμε να κάνουν έκπτωση στα όνειρα τους και να γίνουν λεία στα χέρια των σχολαρχών.

Το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή εργασία είναι δικαίωμα όλων και δεν το απεμπολούμε. Η καπιταλιστική κρίση οδήγησε 1,5 εκατομμύριο στην ανεργία και στο κοινωνικό περιθώριο. Θα δώσουμε τη μάχη με το βλέμμα στραμμένο στους άνεργους και απλήρωτους γονείς των μαθητών μας. Η νίκη του δικού μας αγώνα θα ανοίξει δρόμο για ολόκληρη την κοινωνία. Οι εκπαιδευτικοί δεν ήταν ποτέ συντεχνία.

Ο μισθός μας λεηλατείται, οι συντάξεις κόβονται, η δημόσια δωρεάν υγεία διαλύεται. Και αν σήμερα φοβόμαστε, πώς θα τα βγάλουμε πέρα, αν χάσουμε το μισθό με την απεργία, αύριο μπορεί να μην τον έχουμε καθόλου. Γιατί και όποιος τον έχει, ξέρει καλά, ότι με τα χαράτσια, τους φόρους και την ακρίβεια δε φτάνει

ούτε για την επιβίωση, αλλά και γιατί, το ψωμί της δικής μας οικογένειας, δεν είναι πολυτιμότερο από του διπλανού μας.

Το δημόσιο σχολείο μεταλλάσσεται με το νέο νόμο για την αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης. Το Λύκειο μετατρέπεται σε εξεταστικό κάτεργο που θα αποβάλλει ως ξένο σώμα τους αδύναμους μαθητές, οι οποίοι δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν. Νέο Γενικό Λύκειο, πιο επιλεκτικό, πιο ταξικό. Η μείωση των εισακτέων στα ΑΕΙ το αποδεικνύει περίτρανα. Αυτό σημαίνει νέα συγχώνευση σχολικών μονάδων, νέες υπεραριθμίες. Η Τεχνική εκπαίδευση οδηγείται απευθείας στην αγκαλιά της αγοράς εργασίας, με κατακόρυφη μείωση της γενικής παιδείας και ειδικότητες που θα καθορίζονται κάθε έξι χρόνια από τις ανάγκες των επιχειρήσεων για εξειδίκευση και κατάρτιση. Και αν η ειδικότητά σου συνάδελφε του ΕΠΑΛ, δεν έχει πια αξία για αυτούς, μη σκεφτείς πως κάποιος θα σε λυπηθεί και θα σε βολέψει. Πολλές φορές μας έκλεισαν το μάτι φιλικά, κέρδισαν πολιτικό χρόνο και μας εξαπάτησαν.

Το δημόσιο σχολείο το πονάμε εμείς οι χιλιάδες εκπαιδευτικοί που προσπαθούμε να το κρατήσουμε όρθιο. Το πονάνε χιλιάδες άλλοι άνθρωποι που ξέρουν πως το πισωγύρισμα στην Παιδεία θα είναι χτύπημα για όλη την κοινωνία. **Ο σεβασμός της κοινωνίας προς τους εκπαιδευτικούς θα κατακτηθεί, όχι μπαίνοντας και κάνοντας μάθημα μέσα σε αυτές τις συνθήκες, αλλά στον αγώνα για τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, για τη μόρφωση και το μέλλον των μαθητών μας.** Η αποφασιστικότητα, η μαχητικότητα και η αγωνιστική ενότητα μας θα σπάσει το βρώμικο πόλεμο της κυβέρνησης και ορισμένων μέσων ενημέρωσης. Ας μην ξεχνάμε πως η κοινωνία είναι ένα καζάνι που βράζει από τη βαρβαρότητα που ζει. Τα μάτια των μαθητών μας και οι προσδοκίες των ανθρώπων στρέφονται πάνω μας.

Δεν μπορεί για τη ζωή μας να αποφασίζει η κυβέρνηση η Ε.Ε. και το ΔΝΤ. Δεν μπορεί να ανεχόμαστε να είμαστε οι παράπλευρες απώλειες ενός πολέμου για να αυξήσουν την ανταγωνιστικότητα τους. Για τα κέρδη τους και τις ζημιές τους. Εμείς αγωνιζόμαστε για μια ζωή με αξιοπρέπεια. Μπορούμε να ζήσουμε και χωρίς αυτούς, ενώ αυτοί δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς εμάς.

Αυτόν τον αγώνα εμείς τον αποφασίσαμε μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις. Εμείς θα τον οργανώσουμε και θα τον περιφρουρήσουμε μέσα από τις ΕΑΜΕ και τις απεργιακές επιτροπές, μέσα από τα απεργιακά ταμεία αλληλεγγύης. Αν θέλουμε να διαμορφώσουμε όρους νίκης, πρέπει να μπούμε ΟΛΟΙ στην απεργία χωρίς ταλαντεύσεις.

Ξέρουμε πως ο αγώνας δεν είναι μια ζαριά, δεν είναι εύκολος. Ξέρουμε πως έχουμε πολλά εμπόδια να προσπεράσουμε. Το πρώτο ίσως και δυσκολότερο είναι να μάθουμε ξανά να κρατάμε το χέρι του διπλανού μας και να του έχουμε εμπιστοσύνη, γιατί χρόνια τώρα το χουμε ξεχάσει.

Ήρθε όμως η ώρα να τολμήσουμε και απέναντι στα διλήμματα της αδυναμίας που μας βάζουν αυτοί, που ανήμπορους και σκυφτούς μας θέλουν, να μην υποκύψουμε. **Να σταθούμε όρθοί, ο ένας δίπλα στον άλλον κι όχι απέναντι, ανεμίζοντας τις σημαίες ενός αποφασιστικού αγώνα. Του δικού μας αγώνα!**

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ!

Αθήνα, 12/9/2013